

vi har faaet i Gang paa Skanderborg—Skern-Banen. Jeg omtalte i Fjor ved Finanslovsforslagets første Behandling, hvor daarligere Forholdene var, navnlig med Hensyn til Toggangen mellem Herning og Skern, og det har bevirket, at vi har faaet et nyt Tog ind, hvilket har været til stor Nytte; jeg vil gerne benytte Lejligheden til at sige Ministeren Tak derfor.

Dernæst vil jeg gerne gøre en lille Bemærkning til den højtærede Landbrugsminister. Der kunde maaske være Anledning til flere, men jeg skal ved denne Lejlighed nøjes med denne ene. Det drejer sig om en Post under Klitvæsenet, som hedder Græskulturer paa Skagen. Der er paa Finanslovsforslaget hertil opført et Beløb af 3,000 Kr. Jeg studsede noget ved at se dette Beløb, idet jeg finder det meget stort; jeg kan vanskelig tænke mig, at man paa et enkelt Aar kan anlægge saa omfattende Græskulturer ved Skagen, at det kan koste 3,000 Kr. Man har antydet overfor mig, at det muligvis var, fordi der bor saa mange Kunstnere paa Skagen, at disse Græskulturer er særlig kunstige. Om det er Tilfældet, ved jeg ikke, men jeg har ligesom en Fornemmelse af, at noget kunstigt maa der være ved dem. Jeg har været med til at anlægge adskillige Græskulturer, saa jeg ved nok, hvad den Slags Ting koster, og jeg synes, som sagt, at dette Beløb er meget stort.

Jeg maa maaske saa have Lov til at sige et Par Ord om det sidste Udførselsforbud, Forbudet mod Udførsel af Trikotage- og Uldvarer. Den Egn, jeg har den Ære at repræsentere her i Tinget, nemlig Hammerum Herred, er jo, hvad man kalder en rigtig Bindeegn, en Egn, hvor der fabrikeres en overordentlig stor Mængde af den Slags Varer, idet der findes talrige baade smaa og store Trikotagefabrikker, som beskæftiger grumme mange Mennesker, ikke blot paa selve Fabrikerne, men ogsaa omkring i hele Herredet, Husmænd og Arbejdere, som saa godt som hele Aaret sidder og strikker og bagefter afhænder deres Varer til Fabrikkerne. Derved har disse Folk en meget betydelig Bifortjeneste. Jeg skal for øvrigt ikke kritisere Udførselsforbudet; jeg vil kun fremsætte disse Bemærkninger for muligvis at bidrage til at forebygge de uheldige Forhold, der maaske kunde opstaa gennem det. Jeg tvivler ikke om, at naar Regeringen har udstedt Forbudet, har den sine gode Grunde derfor, ligesom den har det fulde Ansvar. Det vil imidlertid føles

×

som et betydeligt Tab for disse mange smaa Hjem, hvis Udførselsforbudet skulde bevirke, at deres Arbejde slap op. Der er Fabrikanter, som har sagt til mig, at et saadant Forbud muligvis maatte komme, og at de saa vilde blive nødt til at afskedige en Del af deres Folk. Jeg har tillige hørt — om det passer, ved jeg ikke —, at Regeringen har henvendt sig i Udlandet for at købe Uldvarer; men jeg vil meget henstille, at man, forinden man muligvis gør det, henvender sig til vore egne Fabrikanter for saa vidt muligt at faa dem til at levere, hvad der er Brug for. Jeg antager ogsaa, at dette er Regeringens Hensigt; det vilde jo være daarlig Økonomi, om vi købte saadanne Varer, som vi selv kan fabrikere, i Udlandet og derved forøgede Antallet af arbejdsløse, som vi derefter maaske maatte underholde paa det offentliges Bekostning.

Det kunde være fristende at komme ind paa den Skoledebat, der har været ført mellem adskillige Medlemmer i Anledning af de Tilskud til Højskoler og Friskoler, der findes opført paa Finanslovsforslaget, men jeg skal dog ikke gøre det; der kommer nok en Tid, da disse Spørgsmaal skal tages op til en grundig Drøftelse. Jeg har dog Lyst til at sige, at naar den Tid kommer, da vi skal have Folkeskolens Forhold omordnet, vil man opdage, at Friskolen har saa stærk Rod i Befolkningen, at man uden Tvivl vil komme til at lade den staa. Det betyder ikke, at vi har en daarlig Folkeskole; jeg mener, vi har en virkelig god Folkeskole, og jeg mener ingenlunde, at den har taget nogen synderlig Skade af det gejstlige Tilsyn, som den har været „belemret med“; saaledes som det ærede Medlem fra Holbæk (Nøhr) saa smukt og smagfuldt udtrykte det i Gaar. Maa jeg til Slut sige til dette ærede Medlem, at naar han i sit Foredrag kaldte et af Trosbekendelsens Led for en dogmatisk Spidsfindighed, saa finder jeg ikke, at dette hverken er særlig hensynfuldt eller særlig frisindet. Jeg skal naturligvis ikke bestemme, hvorledes det ærede Medlem skal udtrykke sig; men jeg vilde i hvert Tilfælde ikke udtale mig paa en saadan Maade om Ting, der for mange alvorlige Mennesker er dyrebare, og Udtalelsen forekommer mig ikke at blive smukkere, fordi den bliver fremsat i den danske Rigsdag af et Medlem, der oven i Købet er Lærer i den danske Folkeskole.

Kofoed: Det er egentlig kun for at omtale et Par lokale Spørgsmaal, jeg har